

o muže, či kolem pasu, pokud šlo o ženu, a přitáhl si je blíž. A všichni si tohoto gesta považovali, jako by se jednalo o nějaké vyznamenání.

Joffrey de Peyrac přitahoval ženy, to Angelika nemohla popřít. To, co ji první dny strašlivě udivovalo, nyní chápala. Neunikla jí některá vzrušující slova, chvění krásných přítelkyň při zvuku ozvěny váhavých kroků kulhavého šlechtice. Jakmile se hrabě objevil, ženské osazenstvo zachvátilo vzrušení. Uměl hovořit se ženami. Mluvil s nimi kousavě i mile, znal ta pravá slova, při nichž se adresátka cítila jako ta nejpozoruhodnější osoba na světě. Angelika se přímo choulila jako bázlivá klisnička, sotvaže zaslechla zvuk jeho laskavého hlasu. S pocitem závratí si vzpomněla na znepokojující upozornění: hrabě láká mladé ženy podivuhodným zpěvem...

Ani když tón rozhovoru s některou z žen, které se hraběti opovážily oponovat, začal být poněkud ironický a možná i nezdvořilý, nedokázala se Angelika ubránit zájmu o to, zda bude následovat „dárek na usmířenou“. Většinou následoval. A ona musela znovu konstatovat – aniž se dokázala ubránit jistému roztrpčení –, že tyhle děvenky ani v nejmenším neděsí zjizvená tvář sklánějící se k nim. Teď si tím byla jistá: hrabě je zřejmě svým ohnivým pohledem, zářivým úsměvem a vybranými, polohlasem vyslovovanými poklonami přímo hypnotizuje, což všechny přijímají jako kytici vzácných květin, nad níž se zasní.

Přesto si Angelika nemohla stěžovat, že by ji manžel zanedbával.

Neuplynul den, aby jí neposlal nějaký dárek; ozdobu nebo šperk, nové šaty, kus nábytku nebo bonbony či květiny. Všechno bylo tak vkusné a přepychové, že musela být okouzlená, nadšená, zároveň ji to však uvádělo do rozpaků. Nevěděla, jak dát hraběti najevo radost, kterou jí těmi dárky působí. Pokaždé když s ním musela promluvit, nebyla s to zvednout oči k jeho znetvořenému obličejí a nešikovně se zakoktávala.

U okna, před nímž sedávala, jednou našla pouzdro z červeného marokénu s železným kováním, a když ho otevřela, objevila ten nejkrásnější diamantový náhrdelník, jaký si dokázala představit.

Dívala se na něj, chvěla se a říkala si, že ani královna určitě nemá podobný; vtom zaslechla charakteristický krok svého manžela.

S rozzářenýma očima se k němu rozběhla.

„To je ale nádhera! Jak vám mám poděkovat, pane?“

Ve svém nadšení k němu přímo letěla. Téměř do něj vrazila. Dotkla se tváří sametové vesty – vtom ji zadržela železná ruka. Obličej, který ji děsil, byl najednou tak blízko, že jí úsměv zhasl na rtech a ona s nepřekonatelným pocitem hrůzy uskočila dozadu. Paže Joffreye de Peyrac okamžitě klesla a muž lehce pohrdavě řekl:

„Děkovat mi? Zač? Nezapomínejte, drahoušku, že jste žena hraběte de Peyrac, posledního potomka slavné toulouské šlechty. Z tohoto titulu musíte být ze všech nejkrásnější a rovněž nejlépe oblečená. Tudíž mi vůbec nemusíte děkovat.“

Ta příhoda Angeliku zaskočila, myslela na ni celý zbytek dne.

Gesto, jímž ji hrabě zadržel, jí připomnělo hrůzu prvního večera, kdy ji uchopil, objal a ohnul dozadu jako kmen stromu. Nikdy by byla nevěřila, že se v mužských pažích může skrývat taková vlastnická síla. Chtěl jí dát najevo, že je silnější a že si ji může podrobit, pokud se k tomu rozhodne? V tu chvíli věděla, že jakákoliv obrana je marná. Ona je kořist. Vykřikla.

Okamžitě ji pustil, tak prudce, že málem upadla. Rozesmál se. Promluvil na ni. Jeho slova si přesně nevybavovala. Byla plná nelítostné ironie. Pamatovala si jen jeho pohrdavou poznámku: „Nevezmu si vás násilím. To nemám ve zvyku.“ Pak dodal

s opovržením hodnou jistotou:

„Jednoho dne přijdete... Všechny přijdou...“

„Nikdy!“ zvolala tehdy Angelika. Udivilo ji, že na jeho výsměšná slova tak rychle zapomněla.

V následujících měsících si musela všimnout, že Joffrey de Peyrac nevěnuje víc pozornosti a poklon jiným ženám než jí samotné.

Byl spontánně, vesele a vynalézavě galantní a dámy ho očividně rády vyhledávaly.

Hrály si na preciózky, jak to bylo v módě v Paříži.

„Toto je Palác trubadúrské poezie,“ řekl jí hrabě. „Všechno, co kdysi tvořilo půvab a kouzlo Akvitánie a pak i celé Francie, se musí uchovat v těchto zdech. V Toulouse se například konávaly proslulé Květinové hry. Zlatou fialu tu získal mladý rousillonský básník. Právě v Toulouse se scházeli skladatelé rondelů ze všech koutů Francie i celého světa a účastnili se soutěží pod patronací Clémence Isaurové, slavné inspirátorky trubadúrů v minulosti. Tak se nelekejte, Angeliko, že do mého paláce neustále přichází tolik neznámých tváří. Pokud by vám to vadilo, můžete se uchýlit do letohrádku u Garonny.“

Ale Angelika netoužila žít v ústraní. Postupně si ji podmanilo kouzlo tohoto radostného života.

Zpočátku jí některé dámy dávaly najevo své pohrdání, ale jakmile zjistily, což bylo poměrně záhy, že je velice duchaplná, přijaly ji mezi sebe.

Z tohoto paláce vyzařovalo ve dne v noci tolik krásy a kouzla – občas poněkud znepokojivého –, že Angelika měla dojem, že sleduje nikdy nekončící představení pořádané pro její radost a potěchu. Díky tomu se cítila svobodně a nacházela stále nové příležitosti k pobavení či poučení.

Střídavě měla špatné předtuchy a střídavě si byla si jistá, že dodrží dané slovo, ale chvílemi nedokázala potlačit pocit strachu.

Byla vězněm pána těchto míst.

Během siest sedávala u jednoho z obrovských oken, jež byla umístěna po obvodu galerie, vinoucí se podél fasády domu, která se při otevřených oknech proměňovala v jakousi terasu, kde vál osvěžující větrík. Na této galerii stával stůl prostřený pro několik osob. Mohlo se tu také podávat občerstvení a večer ve stínu a příjemném chládku tančit.

Nádherné rozlehlé místnosti, v nichž se konala svatební hostina a následující slavnost, měly výhled na čestný dvůr, kde se otáčely kočáry přivázející hosty, a na město. Naopak na galerii mohl člověk na neustálý hluk města snadno zapomenout.

Za zadní stěnou domu byla blízkost města téměř nepostřehnutelná, neboť palác byl obklopen zahradami a z galerie, stejně jako z Angeličina pokoje, vedly tři či čtyři schody přímo mezi stromy.

Angelika si zvykla procházet se ráno v poměrně úzké aleji – podle jejího mínění jako stvořené pro procházku ve dvou –, která díky záplavě květů a splývajícímu habrovému loubí udržovala stín a umožňovala pustit se i do hustšího lesíka. Čím víc se člověk vzdaloval, tím víc zapomínal na město. A zahrady působily velice tajemně, neboť vzbuzovaly dojem, že jsou nekonečné. Cítila se tu jako na kraji velkého lesa a měla vždycky pocit, že má zakázáno chodit příliš daleko.

Nyní se vracela do paláce.

V listoví rozeznávala bílé postavy zahradníků, kteří tu tiše a pokojně přecházeli sem tam, což podtrhovalo její dojem, že se před ní otevírá tajemné území, kde se pohybují